

Derfor synes jeg, det kunne være interessant engang her i Folketinget at diskutere den ordning, som man har nogle steder i verden, hvor man har en beskatning af værdistigninger, som først realiseres den dag, man træder ud af boligmarkedet. Det er altså ikke noget med, at man bliver tvunget fra hus og hjem, men det er noget med, at den dag man forlader boligmarkedet, så gør man op: Hvad har du scoret af kapitalgevinster gennem din tid på boligmarkedet? O.k., så ligger der en beskatning, der forfalder til betaling dér. Det synes jeg er en spændende måde at indrette sig på, og det kunne vi godt lære noget af her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at isoleret set er hr. Jes Lundes system jo mere rimeligt end det nuværende system, simpelt hen meget mere rimeligt, men samtidig må man jo sige, at så må vi jo også – hvis vi skal gå den vej – til at finde ud af at beskatte alverdens indkøb af malerier og andet, som man kan tjene penge på. Jeg tror nu nok, at vi har fundet ud af, at det er en ganske umulig ordning. Men isoleret set giver jeg hr. Jes Lunde ret.

Når jeg tog ordet, så er det, fordi den socialdemokratiske ordfører sagde, at mennesket ikke tager fejl. Det gør mennesket nu vældig ofte, det gør vi nok alle sammen, men man undrede sig over, hvorfor ejerboliger stadig efterspørges. Det tror jeg de gør, fordi uendelig mange mennesker faktisk har haft tillid til de løfter, regeringspartierne gav, da de sagde, at boligvejernes økonomi samlet set ikke ville blive forringet.

Det, regeringen vil opdage nu, når man forringer boligvejernes økonomi i forbindelse med den 20. almindelige vurdering, er for det første, at priserne vil falde. Det er helt klart, fordi det bliver dyrere at være boligejer, og når man kapitaliserer det, ja, så falder priserne. Det kan man så opleve, og hvor længe kan man gøre det, før de her to kurver knækker sammen én gang til?

Men til sidst: Jeg synes, Socialdemokratiet bare skal erkende åbent og ærligt, for så var det egentlig meget nemmere at have med at gøre: Jamen vi synes, det er rimeligt, at vi beskatter disse her papirværdier. Vi synes som SF, at samfundsskabte værdier skal man inddrage. SF siger, man skal inddrage dem, når man realiserer dem, men det, Socialdemokratiet og regeringspartierne siger, er: Vi inddrager dem løbende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af realrenteafgiften.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(FremSAT 15/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det foreliggende beslutningsforslag er fremsat af Fremskridtspartiet. Det går ud på afskaffelse af realrenteafgiften over nogle år. Forslagsstillerne nævner selv, at afskaffelse af realrenteafgiften vil medføre et betydeligt provenutab. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at provenuet for realrenteafgiften er skønnet til 22,2 mia. kr. i 1995 og 21,2 mia. kr. i 1996. Allerede dette forhold forlener forslaget med en solid portion manglende realisme.

Der er tale om overbudspolitik, som regeringen selvsagt ikke kan støtte. Forslaget giver anledning til at fremhæve, at de gældende skatteregler stadig giver den fradragsberettigede pensionsopsparing væsentlige konkurrencefordele over for anden opsparing. Der er således fradragsret for indbetalingerne. Det gælder selv ved kapitalpension, hvor udbetalingerne kun belægges med 40 pct. i afgift.

Realrenteafgiften ligger i sig selv under de marginale indkomstskatteprocenter. Aktieud-

bytte, indeksobligationer og mange lejeindtægter fra fast ejendom er afgiftsfri. Gammel opsparing har særlige fradrag, der den dag i dag ned sætter afgiftsprocenten. Udbetalinger er fritaget for arbejdsmarkedsbidrag, selv om opsparing er foretaget før arbejdsmarkedsbidragets tid.

Det har været nævnt i den offentlige debat, at samspilsproblemer med sociale ydelser ved udbetalingen gør pensionsopsparing ufordelagtig. Samspilsproblemerne består nærmere i, at når udbetalingerne lægges til den skattepligtige indkomst, så aftrappes visse af de sociale ydelser undertiden.

Samspilsproblemer gælder imidlertid lige fuldt, hvad enten indkomsten stammer fra pensionsopsparing med fradragret ved indbetalingerne, eller den stammer fra andre kilder, f.eks. fra anden opsparing. De udgør ikke et særligt problem for opsparing i forsikringsselskaber og pensionskasser. De ændrer derfor ikke ved den fradragsberettigede pensionsopsparings konkurrencefordele.

Forslagsstillerne mener, at Europa-Kommissionen anser realrenteafgiften for diskriminerende og direkte stridende imod Romtraktaten. Det begrundes med, at reglerne om afgiften skulle være en teknisk handelshindring for udenlandske forsikringsselskaber, fordi de er komplicerede og vanskeligt administrerbare.

Forslagsstillerne har misforstået, hvad der foregår i EU. Skattelovgivning overalt i Europa er jo kompliceret og vanskeligt administrerbar, så med den begrundelse skulle det meste af den europæiske skattelovgivning stride mod Romtraktaten, men der er dog endnu ingen, der i fuldt alvor har ment, at det strider mod Romtraktaten at opkræve skat.

De retssager, som forslagsstillerne nævner, og som Belgien ganske rigtigt vandt ved EF-Domstolen, handler da også om noget helt andet. De handler om, hvorvidt man må have forskellige regler om fradragret for indbetalinger til en pensionsordning, afhængig af, om pensionselskabet ligger her i landet, eller det ligger i udlandet. Og det må man godt.

Dommen har derfor betydet, at Danmark har kunnet opretholde sit system med fradragret. Det giver fradragret for ordninger i danske selskaber og ikke i udenlandske. Den manglende fradragret for udenlandske ordninger skyldes, at vi ikke mener at kunne få tilstrækkelig styr på beskatningen af udbetalingerne. Det er essensen i det.

Afskaffelse af realrenteafgiften stiller ikke det danske pensionsbeskatningssystem bedre i EU, tværtimod. Det skyldes, at afskaffelsen vil give de fradragsberettigede ordninger yderligere en økonomisk fordel i forhold til, hvad der er tilfældet i dag. Det er økonomien, som interesserer EU – ikke reglerne mere eller mindre indviklethed.

Regeringen kan ikke tilslutte sig forslaget.

Jens Peter Verner (S):

Fra Socialdemokratiets side støtter vi ikke beslutningsforslag nr. B 48. Vi har med realrenteafgiftsloven et fornuftigt regelsæt, der sikrer en vis beskatning af indståender på forskellige pensionskonti. Vi finder det ganske naturligt at beskatte den kapitaltilvækst, der finder sted af pensionsindstående, og denne beskatning har så været anvendt til at nedbringe statens finansunderskud.

En afskaffelse af realrenteafgiftsloven vil skabe endnu større uligheder mellem dem, der har mulighed for at spare op til pension, og dem, der ikke har. En sådan udvidelse af uligheden støtter vi ikke i Socialdemokratiet.

Dertil kommer, at beslutningsforslaget er fuldstændig uansvarligt. Realrenteafgiften er på finansloven budgetteret til at give staten en indtægt på 21 mia. kr. i 1996. Fremskridtspartiet foreslår realrenteafgiften aftrappet over tre år og dermed statens underskud forøget med 7 mia. kr. til næste år. Det er en politik, der er i klar strid med ønsket om at skabe balance på de offentlige budgetter, så det er for os endnu en begrundelse for at afvise beslutningsforslaget.

Peter Brixtofte (V):

Venstre har selv i sin tid været med til at indføre realrenteafgiften. De, der kan huske historien, ved, at det var efter sådan lidt skiftende standpunkter og synspunkter i debatten, men til sidst besluttede vi os for at være med til at indføre en realrenteafgift.

Begrundelsen var, at man i en pensionsopsparing fik en realrente, der var meget voldsom. Det var jo dengang, man havde et socialdemokratisk styre, og derfor havde man en meget høj rente. Det var dengang, vi var helt oppe på 21-22 pct. Det virker jo helt absurd i dag, men sådan var det jo altså dengang i de socialdemokratiske tider, og inflationen var sådan ca. 11 pct. Det gav jo en meget voldsom realrente, og det var selvfølgelig ikke samfundsmæssigt rimeligt, at man derigennem overførte store

midler fra skatteyderne til dem, som havde deres pensionsopsparinger. Det er jo det, der sker i virkeligheden, fordi pensionsopsparene bl.a. køber statsobligationer, og de renter skal betales af skatteborgerne. Indtægterne gik så ind i pensionsopsparingen, og det betød, at den passive opsparing blev belønnet meget højt i form af en meget høj realrente.

Derfor var Venstre med til at indføre en regel om, at man højst skulle have en realrente på 3,5 pct., og det står vi ved. Vi ønsker fortsat, at der er en sådan beskatning.

Så kan man spørge, om selve realrenteafgiften vil forsvinde af sig selv i takt med, at realrenten bliver bragt ned, og det skulle jo gerne være målet. Det forudsætter en ordentlig økonomisk politik, og det er der måske mindre udsigt til med denne her regering end med en kommende VK-regering, men det ser jo sådan lidt sort ud med det punkt.

Men vi har det i Venstre sådan, at målet må være, at realrenten kommer ned på disse ca. 3,5 pct., sådan at afgiften derigennem forsvinder. Når vi har en realrente i dag, der formentlig er ca. det dobbelte, lidt over det dobbelte, så skyldes det jo, at vores rente i høj grad skal afhænge af renteniveauet i udlandet, og at vi altså ikke har den økonomiske styrke til at holde den realrente, vi burde have.

Men indtil da må vi sige, at vi står ved, at vi har stemt for en realrenteafgift, og vi vedstår dermed, at man konfiskerer den del af realrenten, der overstiger 3,5 pct.

Så var skatteministeren inde på de samspilsproblemer, der er omkring pensionsopsparing, som jo i virkeligheden først og fremmest drejer sig om samspillet mellem skatter og nedtrapning af en række sociale ydelser såsom pensionstillæg, varnehjælp og andre ydelser, som specifikt gives til pensionister.

Her mener jeg virkelig, at der er et stort samfundsproblem. For det er svært – også i forbindelse med overenskomster – at formå lønmodtagerne til at vise tilbageholdenhed omkring lønnen og i stedet for modtage en pensionsordning, hvis værdien af den pensionsordning næsten er nul, fordi den pension, man så får ret til, bliver spist op både af stigende skatter og af færre sociale ydelser. Derfor er der virkelig et samspilsproblem omkring pensionsopsparingen, som vi skal gøre noget ved, og det burde også være et problem, som interesserer Socialdemokratiet.

Men selve beslutningsforslaget, som her er fremsat, går Venstre imod.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det var en lang forklaring, hr. Peter Brixtofte skulle afgive, før han kom frem til, at man havde stemt for realrenteafgiftsloven i sin tid. Men det lød næsten sådan lidt undskyldende. Det lyder også, som om rønnebærrene måske er lidt sure, når man sådan taler om disse socialdemokratiske tider. Jeg må da minde om, at det var vel ikke mere socialdemokratiske tider på daværende tidspunkt, end det er på nuværende tidspunkt. Nu lykkes det trods alt at have en lav rente, ja, endog en faldende rente, så det hænger vel ikke nødvendigvis sammen med, om det skyldes en socialdemokratisk regering, at vi har en høj rente.

Gitte Seeberg (KF):

Det er et meget grundigt og gennearbejdet beslutningsforslag, som vi i dag har til behandling her i Folketinget, hvor man i bemærkningerne belyser en historisk udvikling omkring realrenteafgiften.

Tanken om at afskaffe realrenteafgiften er selvfølgelig nærliggende. Imidlertid vil Fremskridtspartiets forslag om en afskaffelse af afgiften efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke være muligt at gennemføre for øjeblikket. Men det er mit ønske, at denne afgift på længere sigt kan nedtrappes eller måske til sidst helt fjernes. Det vil jeg senere vende tilbage til.

Der har netop været ført finanslovforhandlinger, som tydeligt har vist, hvor svært det er at samle et politisk flertal om besparelser i samfundet. Næste år har vi fået reduceret det budgetterede underskud til godt 29 mia. kr., men naturligvis må vi i årene fremover have nedbragt det underskud yderligere. Et krav må være, at statens finanser gerne skal balancere og senere give et overskud, så vi kan få afdraget vores store gæld.

Før vi når væsentlig længere i den retning, vil jeg anse det for uforvarsligt fuldstændig at afskaffe realrenteafgiften. Afgiften giver staten et årligt provenu, der i dag er på ca. 21 til 22 mia. kr. eller som anført i beslutningsforslaget godt 9 pct. af statens samlede indtægter i form af skatter og afgifter. En sådan skat kan man ikke bare afskaffe, hvor gerne man end vil.

Man kan tale om at nedsætte, når besparelser og afdrag på statens gæld finder sted. Alternativet set i en realistisk vinkel vil jo blot blive, at der opkræves skatter andre steder. Det kunne jo

blive forhøjelse af personskatterne eller de grønne afgifter, hvilket Det Konservative Folkeparti vil være meget kraftigt modstander af.

Vi må altså konstatere, at tingene desværre hænger sådan sammen, at der skal være en balance. Men når det er sagt, mener jeg, at man bør tage fat et helt andet sted. Ved gennemførelsen af skattereformen – jeg tænker her på reformen fra 1993 – blev den skattemæssige fordel af pensionsordningerne kraftigt forringet. Jeg mener, at man bør se på, om der kan kompenseres for disse skattemæssige forringelser omkring bruttoskatten, forringelser, som ikke bliver mindre, når denne er fuldt indfaset.

Det kunne også være, at man skulle se på beregningen af afgiften eller på brøken. Det kunne også være, man skulle se på, om man kunne ændre trækprocenten, når kapitalpensionerne kommer til udbetaling. Jeg vil derfor bede ministeren om under udvalgsbehandlingen at komme med nogle beregninger over, om der er muligheder i den retning, så der ikke er tale om forringelser i forhold til det, der var tilfældet under den borgerlige regering.

Men angående det, som hr. Peter Brixtofte også var inde på, nemlig samspilsproblematikken: Dét får vi jo snart her i Folketinget en forespørgsel, hvor vi får lejlighed til at se på netop dette konkrete problem.

Konklusionen er derfor, at vi gerne vil medvirke til en forbedring for pensionsopsparerne, men en afskaffelse af realrenteafgiften på nuværende tidspunkt er ikke realistisk. Derfor kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blot en enkelt bemærkning, som fru Gitte Seeberg kom med, som jeg gerne lige vil bore lidt i. Fru Gitte Seeberg sagde, at efter skattereformen var fordelene ved at spare op til sin pension blevet betydelig ringere. Det kan jeg ikke få til at rime med, at pensionselskaberne overalt beretter om stigende indlån, om stigende oprettelse af pensionsordninger. Opsparingskvoten i landet er stærkt stigende, og nytægningen af pensionsordninger er ligeledes stigende, så det rimer simpelt hen ikke. Folk er klar over: Nu kan det godt svare sig at spare op til pensionen, og derfor gør de det.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg mener ikke, at de to ting har noget med hinanden at gøre. Man kan sige, danskerne er blevet mere vant til at spare op nu og gerne vil spare op. Man afdrager på sin gæld og er i det hele taget noget mere fornuftig rent økonomisk, end man har været tidligere. Når jeg siger, at fordelene ikke er de samme, skyldes det jo, at man nu kun kan fratække på en lavere marginalskat, for i og med at man har indført bruttoskatten – den går jo helt uden om – så kan man ikke trække beløbet fra i den høje indkomst, som man kunne tidligere. Så derfor: Det er det, der er ulempen ved det. Så håber jeg, det er uddybet.

Jes Lunde (SF):

Den franske finansminister Colbert sagde allerede for over 300 år siden, at skattepolitik går ud på at tage pengene, så man får mindst mulig skrig ud af det, og det er vel det, det handler om også her: Hvis man i stedet for skulle tage de 25 mia. kr. andre steder, på indkomstskat, på ejendomsskatter, på lejeværdi, og hvad ved jeg, så ville der nok komme temmelig meget mere larm ud af det, så det ville være dumt for finansieringen af vores velfærdssamfund. Det er det ene synspunkt.

Det andet er, at hvis man har fuld fradragsret for indbetaling til pensionsordninger og man så lader de formuer akkumulere med den realrente, der er i vores samfund i dag, så kommer pensionsformuerne jo fuldstændig ud af trit med, hvad der vil være af materielt grundlag for at indfri pensionisternes forventninger.

Sagt med andre ord: Hvis man har en vækst i sin pensionsformue på f.eks. 5-6-7-8 pct. om året, fordi det er den realrente, man nu engang har i samfundet, så er det jo nødvendigt, at det skal svare til væksten i samfundet, til væksten i bruttonationalproduktet, for at der skal være fysiske varer, der svarer til de forventninger til den købekraft, som fremtidens pensionister får, og det hænger ganske enkelt ikke sammen, sådan som økonomien er i dag. Derfor er det simpelt hen nødvendigt at foretage en beskatning af de fremtidige pensionsforvaltninger. Det er også det, vi gør med realrenteafgiften.

Når Fremskridtspartiet sådan bare med et pennestrøg vil fjerne 25 mia. kr. og siger: Så har vi ingen problemer dér, væk med dem, så er det jo altså det rene pip, simpelt hen. Så vi kan ikke støtte forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre kan heller ikke støtte forslaget. Vi er enige med flere af de foregående talere, som sagde, at det er en meget stor portion skatteindkomst pludselig at skulle få ind på anden vis, hvis man går glip af den. Over 20 mia. kr. er mange penge at skulle fylde op i en i forvejen betrængt statskasse, og det er en voldsom overrente, som der i så fald ville blive givet til pensionsopsparene, og det ønsker vi ikke at tage del i.

Vi var enige med hensyn til realrenteafgiften, da den blev indført. Vi var med til at stemme for den, og vi ønsker også at bibeholde den. I virkeligheden ville det jo være godt, hvis det gik, som hr. Peter Brixtofte sagde, at renteniveauet i Danmark kom så langt ned, at det kom til at gå sådan, at realrenteafgiften simpelt hen ville bortfalde, at den ville afskaffe sig selv. Det ville vi foretrække, og sådan kunne det godt tænkes at gå. Det afventer vi så stille og roligt, og i mellemtiden støtter vi ikke den slags forslag, som her er fremsat.

Søren Søndergaard (EL):

Da Enhedslistens ordfører på området, hr. Frank Aaen, ikke kan være til stede, skal jeg sige, at Enhedslisten ikke kan støtte forslaget. Vi er tværtimod af den opfattelse, at samtlige pensionsformuer skulle være omfattet af realrente-beskatningen, hvilket i parentes vil give staten en ekstrairndtægt i 1996 på ca. 20 mia. kr.

Så vi kan ikke støtte forslaget.

Kim Behnke (FP):

Det er ikke første gang, Fremskridtspartiet har stillet forslag om at få afskaffet eller aftrappet realrenteafgiften, og det er heller ikke sidste gang.

Vi mener, at det var en fejl, da man indførte realrenteafgiften tilbage i 1982-83; det skulle man ikke have gjort. Det pudsige var jo også, at den daværende regeringsomdannelse netop skete på baggrund af en uenighed om realrenteafgiften. Daværende statsminister Poul Schlüter blev jo statsminister med et løfte om, at det bare var et enkelt år, man ville opkræve denne realrenteafgift.

Det første år indbragte realrenteafgiften jo unægtelig ikke 21 mia. kr., men kun i størrelsesordenen 7 mia. kr., så dengang havde det været noget nemmere at stoppe, mens legen var god. Men når man indfører nye skatter, går det jo ofte på den måde, at statens udgiftsbudget meget

hurtigt tilpasses de nye indtægter, og derfor har man oplevet, at provenuet et enkelt år har været helt oppe i nærheden af 30 mia. kr. Nu er det så faldet til 25 mia. kr. i år og forventes at blive 21 mia. kr. næste år.

Det er selvfølgelig korrekt, som ministeren gør opmærksom på, at formålet er at få begrænset den tilvækst, der kan være i pensionerne. Men spørgsmålet er jo, om det er et formål, som er fornuftigt, og om det er et formål, som Folkeetinget skal følge.

Alle politikere og økonomer, og hvem der nu ellers blander sig i den debat, taler jo i disse år om, at vi skal have skabt et forøget incitament for folk til at oprette selvpensioneringsordninger. Folk skal selv lægge penge til side i løbet af deres arbejdsliv, deres aktive år, sådan at de på det tidspunkt, hvor de når pensionsalderen, selv har en pension, som kan supplere folkepensionen, for de forventninger, folk vil have til levestandard m.v. om 10, 15 og 20 år, ved alle godt i dag at en folkepension aldrig nogen sinde vil kunne honorere. Skal disse forventninger om forbrugsmuligheder osv. være til stede, må folk selv have lagt penge til side gennem deres aktive år.

Hvis dette incitament skal være til stede, skal man selvfølgelig også opleve, at det er noget værd, at de penge, man sætter til side, får lov til at blive til flere og ikke til færre i løbet af de år, der går.

Realrenteafgiften går ind og klipper den højeste del af den forrentning, man kan opnå, væk, beskatter den ganske hårdt, og på den måde er realrenteafgiften med til at få folk til at lade være med til at sætte penge til side til deres egen pensionering.

Så er det blevet fremført i dag som et argument, at der i disse år er en stigende interesse hos folk for at sætte penge til side til pensionering. Jeg tror nok, at man skal søge forklaringen på det et ganske andet sted. Forklaringen er jo nok, at folk er utrygge ved, i hvilket omfang folkepensionen og anden offentlig pension overhovedet vil forefindes. Der har jo indtil flere gange været udsendt rapporter og opsendt politiske prøveballoner i retning af, at man ikke vil være i stand til efter år 2017 eller 2015, eller hvad der nu har været nævnt, at opretholde en tilstrækkelig offentlig pensionsordning. Det er jo med til, at folk – ikke af lyst, men af angst for ikke at have nogle penge til deres gamle dage – selv sætter penge til side.

Socialdemokratiet havde det argument, at hvis man gennemførte vores beslutningsforslag, ville underskuddet på finansloven for 1996 blive forøget med i størrelsesordenen 7 mia. kr. Det behøver jo bestemt ikke at være tilfældet. De 7 mia. kr., som man ikke længere skulle opkræve i realrenteafgift i 1996, hvis man vedtog forslaget uændret, som det ligger, kan jo hentes hjem på anden vis. Ud af et 400 mia. kr. stort statsbudget er det selvfølgelig muligt at spare et så forsvindende lille beløb som 7 mia. kr.

Det kræver selvfølgelig, at man tør gå ud og sige til nogle af alle de mennesker, som man har givet milde gaver igennem de seneste år, at nu er gaveregnen forbi, og nu er der ikke længere det åbne sugerør ned i statskassen. Derfor er Fremskridtspartiets bud på, hvor man henter disse penge, ikke, at det skal ske ved at forøge underskuddet eller – som den konservative ordfører var inde på det – opkræve beløbet i form af andre skatter. Vores bud er, at det manglende provenu hentes hjem ved, at man foretager gode, fornuftige reduktioner i statens alt, alt for store budget.

Sagen er jo den, at inden man indførte realrenteafgiften, kunne man jo godt undvære disse penge på statens budget; der har bare været en tilvænning. Ligesom når narkomanen hele tiden skal have en større dosis narkotika, har staten hele tiden vænnet sig til den større dosis penge, og de bliver så brugt, ja, der bliver endda brugt flere end dem, for man opererer stadig væk med finanslove med underskud på omkring 30 mia. kr.

Jeg kunne forstå på Venstres ordfører, hr. Peter Brixtofte, at Venstre står ved afgiften og mener, at det, vi skal vente på, det, vi skal se ude i horisonten, er, at engang kommer den danske realrenteafgift – eller realrente måske – ned på så lavt et niveau, at man ikke længere behøver at opkræve afgiften. Det vil selvfølgelig på alle måder være behageligt, hvis det blev tilfældet. Men ser vi i bakspejlet og kigger tilbage i danmarkshistorien, kan vi konstatere, at det nok næppe nogen sinde bliver tilfældet, for Danmark og den danske økonomi er jo i dag en integreret del ikke bare af den europæiske, men af hele verdens økonomi, og derfor ville en så lav realrente i Danmark – hvis den ikke er tilsvarende lav i andre lande – jo resultere i kapitalflugt fra Danmark, for hvorfor skulle man investere i Danmark med så lav en forrentning, hvis man i nabolandene kan få måske det dobbelte eller i hvert fald en væsentlig højere rente? At

den danske realrente kommer så langt ned, at der ikke længere er et provenu eller en egentlig beskatning med realrenteafgiften, tror vi ærlig talt ikke rigtig på nogen sinde sker.

Det er så rigtigt, som flere har været inde på det, at der jo i stigende grad er blevet dokumenteret samspilsproblemer, som man kalder det. Det er et forfærdeligt udtryk, men det, det går ud på, er jo, at Folketinget har vedtaget så mange tåbelige love, skatter, afgifter og reguleringer, at når folk endelig bliver pensionerede, kommer de til at betale mere, end nogen nogen sinde havde drømt om. Løsningen på det er ikke, at man analyserer og finder ud af, at så kan man give lidt tilskud her og justere lidt dér, nej, løsningen på dette og mange andre af de problemer, som Folketinget selv har skabt, er, at man simpelt hen ruller udviklingen tilbage og får ophævet nogle af alle de absurde love, Folketinget har fået vedtaget igennem årene.

Den konservative ordfører, fru Gitte Seeberg, var inde på, at årsagen til, at vi har realrenteafgiften, er, at der er brug for pengene i statskassen. Det vil jeg bestride. Det kan selvfølgelig lade sig gøre at have en finanslov, der hænger sammen uden disse 7 mia. kr.; selvfølgelig kan det lade sig gøre. Fremskridtspartiet har igennem de seneste mange år dokumenteret det gennem meget fyldige og udførlige ændringsforslag til finansloven, og det vil også ske i år. Den debat kan vi jo så vende tilbage til om en 10 dage, når det bliver dagsordenensat her i Folketinget.

Jeg kunne forstå på SF's ordfører, hr. Jes Lunde, at det er det rene pip – for nu at citere helt ordret – at forestille sig, at staten ikke skal have disse 25 mia. kr. årlig. Og det kan jeg selvfølgelig godt forstå med det samfundssyn, med den ideologi, som SF's ordfører, hr. Jes Lunde, er bannerfører for, for det er en ideologi, der går ud på, at hver eneste gang der findes en krone i private lommer, skal man på en eller anden måde finde ud af, hvordan man kan beskatte den, så man kan få pengene ind i statskassen.

Vi har det præcis modsatte synspunkt i Fremskridtspartiet. Vi mener faktisk, at vi bør analysere hver eneste krone, vi har i statskassen, og stille det spørgsmål, om ikke det kan lade sig gøre at betale pengene tilbage til befolkningen. Og dér mener vi, at realrenteafgiften er en af de absolut allerdårligste måder at få skatteindtægter på, simpelt hen fordi den er et til forhindre folk i at have det fornødne incitament til at spare op til deres egen pension.

Jeg kan desværre ikke afslutte mit indlæg med at sige tak for en overvældende tilslutning, men jeg kan stille Folketinget i udsigt, at vi ved passende lejlighed vil vende tilbage til forslaget, og så håber vi, at tiderne har ændret sig så meget på det tidspunkt, at der kan skabes det fornødne flertal for at få denne helt urimelige og aldeles absurde skat afskaffet én gang for alle. Indtil da må de danske pensionsopsparende vente med tålmodighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Indførelse af kvoteordning til bosniske krigsflygtninge).
Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 29/11 95).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Der er gennem årene fra denne talerstol sagt meget om den fortvivlende situation i det tidligere Jugoslavien, fortvivlende, fordi der med enkelte kortvarige pauser har været tale om kontinuerlige og til tider stigende krigshandlinger.

Nu giver fredsftalen i Dayton imidlertid håb om, at der vil komme mere fredelige og mere acceptable tilstande i området, og det vil også

indebære, at mennesker ikke længere drives på flugt i hobetal.

Det er i det lys, at det foreliggende forslag skal ses. Efter den gældende lov har vi haft en såkaldt åben ordning, der gav opholdstilladelse til dem, som opfyldte lovens kriterier, dvs. dem, der havde størst behov for beskyttelse på deres flugt fra krigshandlingerne i Bosnien.

I lyset af den seneste udvikling og af, at Danmark er det eneste land i Europa, som opererer med en åben modtagelse af flygtninge, foreslår regeringen så, at loven ændres, således at der bliver mulighed for at indføre en kvote for modtagelse af personer fra dette område. Man skal i den forbindelse gøre sig klart, at der også i forbindelse med en udmøntning af freden fortsat kan – om end måske i mere begrænset og beskedent omfang – blive behov for bosætning i tredjelande. I den forbindelse er det hensigtsmæssigt, at det sker i form af aftalte kvoter.

Det kan Socialdemokratiet støtte, og vi finder også, at det er rigtigt, at kvoten fastsættes bl.a. i lyset af de aktuelle sager, som er under behandling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Lovforslaget, der er til behandling i dag, kunne man for første gang læse om i avisen i forgårs. Da blev det også fremsat, og vi har måttet ændre dagsordenen for at kunne få det på i dag. Ikrafttrædelsesdatoen er den 15. december, og vi har fået hørings svarene for en time siden.

Jeg ved, at ministeren vil sige: Jamen, det er min hurtige reaktion på udsigterne til fred. Men jeg er nødt til at svare, at vi må vide lidt mere for at kunne komme med en melding om, hvordan vi ser på lovforslaget; vi mener ikke, vi her kan overskue konsekvenserne.

Hvis det haster så meget, kunne man jo også rejse spørgsmålet: Hvorfor har man ikke for længst indført kvoter, ligesom det fremgår af lovforslaget at de andre lande har gjort?

Vi er også lidt i tvivl om, hvilket signal dette lovforslag vil sende til omverdenen, hvordan det vil blive opfattet. Kunne man forestille sig, kunne man frygte, at nogen vil opfatte det som en invitation til flere om at komme hertil? Man kan sige, at hvis der er fred i Jugoslavien, må udgangspunktet jo være, at der slet ingen flygtninge er, og hvorfor skal man så invitere?

Men som sagt er jeg meget usikker over for dette lovforslag, fordi der ikke har været lejlighed til at studere baggrunden og hørings svarene endnu. Da vi ikke kender kvotestørrelsen,